

førelse Hindringer i Vejen, men der er nogle Spørgsmaal, som jeg vil henstille til saavel den højtærede Justitsministers som det kommende Udvalgs nærmere Overvejelse.

Det ærede Medlem fra Møen (Jessen) fandt, at de foreslaaede Lønninger, om end de var rundelige, dog kunde være rimelige. Jeg mener nu, at de er ret rundelige. Det foreslaas saaledes, at Underretsdommere i første Gruppe skal have en Løn af 6,000 Kr., stigende til 8,000 Kr., og at Underretsdommere i anden Gruppe skal lønnes med 5,000—7,000 Kr. Dette betyder i Sammenligning med de nu gældende Lønninger en meget stor Stigning, idet f. Eks. den højeste Løn i første Klasse nu er 6,800 Kr., i de andre Klasser meget lavere. For første Klasse vil Lønforbedringen altsaa være ikke mindre end 1,200 Kr. Naar Talen er om Embedsmænd som de her omhandlede, regner man altid med saa rart runde Tal op efter. Naar Talen derimod er om Lønforbedringer til Funktionærer og Arbejdere, maa man mange Gange trække Tov i lange Tider blot om nogle Øre om Dagen. Jeg mener, at det er betimeligt ogsaa at have dette for Øje her, og jeg finder, som sagt, de her foreslaaede Lønninger ret rundelige. Navnlig skal jeg pege paa de foreslaaede Lønstigninger. Forholdet er vel nok det, at ingen ansættes som Dommer uden at være i den modne Alder, som Regel omkring de 40, og jeg synes, det vilde være rimeligt og rigtigt, om man i den Alder, hvor man er i sin kraftigste Manddom og i Besiddelse af sin fulde Arbejdsevne, oppebærer den højeste eller omtrent den højeste Løn. Jeg kan derfor ikke erkende Nødvendigheden af de mange — 4 — Lønstigninger. Bedre kunde jeg, idet jeg i og for sig ikke har noget at indvende mod den foreslaaede Grundløn, forsone mig med den Tanke, at man maaske endog forhøjede Grundlønnen, f. Eks. til 6,500 Kr. for den Klasse, der er betegnet med A, og at der saa kun var eet Løntrin til, nemlig 7,000 Kr. Efter min Mening er 7,000 Kr. en Løn, som man ikke har Lov til at kalde for en ringe Løn eller for en Løn, som man ikke kan være bekendt at byde en Underretsdommer. Dette vil jeg gerne henstille til nærmere Overvejelse.

I denne Forbindelse vil jeg tillige sige, at jeg finder det ret rimeligt, om Staten fik Ret til at afskedige en Dommer, naar han havde naaet en vis Alder. Er der nogen Embedsmand, af hvem man maa kræve, at han er i Besiddelse af sine fulde

Aandsevner, maa det netop være en Dommer. Men den Omstændighed, at der er Løntillæg, og at den højeste Løn først naas oppe i en ældre Alder, medfører, at disse Embedsmænd bliver hængende ved deres Embeder og næsten ikke er til at komme af med, hvad enten de kan arbejde eller ej, hvad enten de har deres fulde Aandsevner eller ej. Jeg kunde derfor godt tænke mig, at man nu, da man har hele denne store Sag til Revision, sikrede Staten Ret til at afskedige en Dommer, naar han f. Eks. havde naaet det 65de Aar, mod at han oppebar den Pension, der efter Loven kunde tilkomme ham. Jeg synes, at dette var en meget god Sikkerhed for Staten, og det vilde ikke være nogen Uret mod den vedkommende. For Resten vilde en saadan Bestemmelse heller ikke være noget enestaaende. Man har jo noget tilsvarende f. Eks. for Officerernes Vedkommende. Og jeg kan ikke se rettere, end at man maa stille endnu større Krav til Dommerne med Hensyn til Aandsfriskhed, end det f. Eks. er nødvendigt overfor Officerer.

Naar Talen er om Lønninger, erkender jeg selvfølgelig, at den Bestemmelse, der gaar ud paa i alt væsentligt at forbyde Dommere at have Bierhverv, er en saa vigtig Bestemmelse, at hvis Opretholdelsen af denne Bestemmelse gøres betinget af de Lønninger, der er opstillede i Lovforslaget, saa er jeg ikke i Tvivl om, hvad jeg vil vælge. Saa vil jeg absolut holde paa, at vi hellere skal tage de høje Lønninger og beholde § 20. Det er efter min Mening paa høje Tid at faa indført en saadan Lovbestemmelse, og jeg er den højtærede Justitsminister meget taknemmelig for, at han har anbragt denne Paragraf i Lovforslaget. Det forsoner mig i nogen Grad med de højere Lønninger, men jeg henstiller til Overvejelse, om man ikke kunde reducere de højeste Lønninger, bl. a. ved at inddrage nogle af de sidste Alderstillæg, som jeg mener godt kunde undværes.

I samme Forbindelse vil jeg sige, at jeg havde gerne set, at der ogsaa var kommet Bestemmelser ind angaaende Førstefuldmægtigene. Dette Spørgsmaal skal jeg ikke komme nærmere ind paa at omtale, da det har været drøftet saa ofte i Rigsdagen, men man havde sikkert imødekommet et stærkt Krav i Befolkningen, hvis man havde indført Bestemmelser, der tog Sigte paa at forhindre, at Førstefuldmægtigene paa Herredskontorerne i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er nu, har privat